

El piano | Míriam Cano | Actualitzat el 20/05/2015 a les 21:48

Que bategui el temps

Som la sorra del rellotge que cau en una esfera immensa sense retorn

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=XzcWwmwChVE>

M'he comprat un rellotge de sorra de tres minuts. Ho vaig fer després de llegir *Blitz*, la darrera novel·la de David Trueba. Per raons que ara no vénen al cas, el protagonista es pregunta quant de temps són tres minuts, què hi cap. Com passa de lenta la sorra d'una part a l'altra del rellotge. El miro i em pregunto si sóc capaç d'entendre el gruix d'aquests tres minuts i dels tres de propina que torno a mirar descendir silenciosament. Em quedo embadalida observant la rapidesa amb què cauen els darrers grans en comparació amb la lentitud dels primers. S'escolen ràpid, com xuclats pels altres. I tinc un calfred i no sé gaire bé què me'l provoca.

El temps ens fascina. Ens sedueix la idea de poder-lo manipular. Ho fa la literatura, el cinema. Ho intenta la ciència, suposo. Però és una de les poques coses que encara se'ns escapa. No el podem aturar, no el podem revertir, no el podem fer avançar més ràpid. El temps passa i, amb ell, les coses, la vida. No hi ha manera humana d'incidir-hi.

Vivim immersos en límits, en corredisses, en llargues demores, en canvis d'estació, en horaris setmanals, en comptes enrere que ens fan estremir, en suspensos descoratjadors, en esperes dolces. Les hores i els dies, d'una manera gairebé sibil·lina, ens condicionen més que no ens pensem. Som la sorra del rellotge que cau en una esfera immensa sense retorn.

Una vegada vaig sentir dir a en Pau Riba que les persones tenim dos rellotges. El més evident, el físic, és l'objecte que marca el temps en segons, en minuts, en hores. La mesura estàndard, allò que tothom entén. L'altre, el rellotge que no es veu, es troba just al cantó oposat de l'esfera que protegeix el mecanisme: és el nostre pols, el nostre batec, el que marca el nostre propi temps com un metrònom, ocult i autònom. Sempre he sospitat que no li fem prou cas.

He dut rellotge poques vegades. Tots han estat regals però m'han acabat fent nosa, al·lèrgia, s'han trencat o convertit en mals records. Ara seria molt romàntic dir que jo em regeixo pel meu pols, quan el cert és que com gairebé tothom estic subjecta a horaris sovint imposats per altres, però no tenir el temps enganxat al cos m'allibera d'una certa pressió. Potser d'aquí ve la meva tendència a la impuntualitat i la poca importància que dono al fet que la gent arribi tard. Fins i tot quan contemplo les musaranyes no tinc la sensació que estigui perdent el temps. La vida passa, fem coses, les hores passen. Si espero algú que triga mitja hora a arribar, miro el cel i penso coses, divago. Mai tinc la sensació que el temps ?es perd? perquè només es perden les coses que no sabem on són. I jo tinc claríssim què en faig, del meu temps, dels meus ritmes.

La creença popular diu que el temps ens va en contra, sempre. Potser hi ha una part de veritat, en això -en termes vitals és completament cert, però fa de mal parlar- i realment cal complir terminis, assolir fites, posar el gomet vermell a la casella de ?fet?. Mai n'he sabut i no crec que a aquestes alçades n'apregui. M'hi he resignat.

En canvi, hi ha una cosa que ja fa temps que guardo entre les meves certeses absolutes: el temps, si jo el batego, si deixo que em marqui el ritme que necessito, sempre està al meu favor.

I en contra de les convencions vitals he decidit reivindicar el meu pols com l'única manera possible d'entendre el temps. Que la sorra avanci al ritme que li dicti el meu batec.

Foto: Xava du

@mrspremise (<https://twitter.com/mrspremise>)